

Abonenții înclători uricioși sunt lui Iehova,
și de mânia lui nu vor scăpa!

Prorocul David.

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Un vis.

În somn, călare pe fantasia sa, omul se pomenește, c'o iuțală necunoscută de comunicațiunea modernă, în depărțări nemărginite, și vede lucruri nevădute. Așa 'mi-a umblat și mie în una din nopțile trecute!

După ce m'am culcat și am adormit, d'odată vęd pe Sfântul Ilie cu carul seu de foc, și cu patru cai de foc, stând dinaintea porții mele, și chiamându-mă se mă suiu în car. Eu mă suiu în car, și atunci Sfântul Ilie pocnind odată din biciul seu de foc, până ce dai scuipatului o palmă, am sburat prin nori, preste lună preste stele, până sus, sus, fórte sus d'asupra sórelui, când d'odată carul stă în loc, și Sfântul Ilie îmi ȃdice: Dă-te jos — asta'i pórtá Raiului!

M'am dat jos. Sfântul Ilie pocnind din biciu a dispărut ca o nălucă, ear' eu m'am pus și am șeđut p'un scăunenciu în trei picioře, lângă pórtá Raiului, și așteptam uimit ce are se se întimple cu mine.

N'am șeđut lung timp lângă pórtá Raiului, și cine vine? — Petru Brote dela Reșinari, și bate'n pórtă. Sfântul Petru deschide pórtá Raiului, și c'un glas durduitor, de

lui Petru Brote îi tremura ismenele pe el, ca frunza de plop, și cu mine scăunenciul, pe care ședeam, juca bătuta, îl întreabă: Cine ești tu?

— Mă rog, eu sum Petru Brote dela Reșinari!

— Stăi se caut în catastichul Raiului, se vęd ce om ești!

Cu cuvintele aceste Sfântul Petru închide pórta Raiului, se depărtează, dar' curënd se întórce cu catastichul Raiului în mână, și cetește: „Petru Brote, econom de oi, membru în deregëtoria comunală, om cinstit și iubit de toți oamenii din sat, și vecinătate!“

— Mă rog, ala nu's eu! — Eu sum Petru Brote, iurist practic, și președinte al comisiunii pentru măsurarea dărilor classa a III din comitatul Sibiiului!

— Sfântul Petru caută în catastichul Raiului, caută, caută, ș'apoi strigă necăjit de atâta căutare: În catastichul esta al dreptilor, alt Petru Brote, decât ala, pe care ți l'am cetit, nu se află!

— Nu se póte!

— Tu vrei se mă înveți pe mine a ceti în catastich? — Alt Petru Brote nu'i și basta! — Adusuți-ai cumva bilanțul despre faptele tale bune și rele cu tine, pentru ca comisiunea Raiului se póta judeca, dacă meriți a întra în Raiu sau ba?

— Mă rog, eu n'am știut, că trebe se'mi aduc bilanțul faptelor mele cu mine!

— Atunci ce iurist practic ești tu mojjicule! Nu ști tu, că cu necunoștința legii nime nu se póte desvinováți? Sictir în Purgatoriu, făți bilanțul, și apoi vino aici se te judecăm.

— Mă rog, sfinte Petre, eu nu's unit!

— Atunci carâte'n Iad, că acolo afli întrare și fără bilanț!

Cu cuvintele aceste Sfântul Petru a trântit ușa Raiului cu atâta vehemență, de Petru Brote, de bubuitura produsă, s'a dat de a róta, și eu am sărit de pe scăunenciu cât colo.

Petru Brote s'a recules, eu încă 'mi-am venit la fire. În momentul acesta însă vine un comet c'o kódă lungă cât tatălnostru lui Dr. Smigâsca, și încarcă pe Petru Brote pe kódă. Eu n'am ce lucra, pipăiu cu mâna kódă cometului, mâna mi se lipește de kódă, și cometul pleacă a sbura prin aer c'o iuțală amețitoare. Pe unde, și cât timp a sburat cometul, nu știu. Când 'mi-am venit însă la fire, m'am pomenit cu Petru Brote la pórta Purgatoriului. Eu m'am dat la o parte, ear' Petru Brote a început a bate'n pórta. Pórta se deschide, și cine iese? părintele Tăriță, odinióră călugăr basilit în Blaj, care tocma avea inspecțiunea Purgatoriului. Acesta întreabă pe Petru Brote: Ce vrei?

— Mă rog, Sfântul Petru m'a trimis aici, ca se'mi fac bilanțul faptelor mele celor bune și celor rele!

— Sfântul Petru n'are ce porunci în Purgatoriu, și Purgatoriul nu e un institut de comptabilitate. — Apoi tu nici nu ești unit!

— Da mă cunoști?

— Cum drac nu! — Tu ești Petru Brote din Reșinari, jurist practic și ceva finanț!

— Da de cine am norocire?

— Ști că ești curios? N'ai vol cumva se afli și ce venite am ca portar în Purgatoriu, ca se mă denunțezi — p'aci ți drumul, cară-te!

— Eu te rog încă odată, lasăm'n Purgatoriu, se'mi fac bilanțul, că deși nu's unit, eu am fost prietin cu uniții, le-am făcut și bine, unde am putut!

— Ce spui Petre?! Ai dus dór' vr'odată căpăii popii celui unit din Reșinari la vênětóre, sau te-ai întrecut cu

Bunea în spionări. Mă, tu n'ai fost prietin cu frate-to, nu ești prietin cu toate neamurile tale, n'ai dat cuiva un sfat scrintit fără plată, necum se fi fost tu prietinul și bine-făcătorul uniților. — Sictir!

Cu asta călugărul a închis Purgatoriul.

Ce s'a ales din Petru Brote? nu știu. Eu însă cre-pând cocoșul de ȕiuă, m'am pomenit în patul, în care séra mă culcasem!

Calicogram.

Sibiu, 21 Novembre.

Exelenției Sale Archiepiscopului și Me-tropolitului gr. cat. Dr. Ioan Vancea în Blaj.

Exelenție! Fără sgomot și pompă lumească 'Ți iu-bilezi aȕi mănósa activitate archipăstorească de 25 de ani, în favorul creșterei fetelor. Dee-Ți Dumnezeu încă 25 de ani de activitate, ca se-Ți poți crește fetele, și'n al 50-lea an de archipăstorie, iubilând, se-Ți poți însura celibii!

Asta însă fără diplă nu se póte, atunci trebuie se joci!

Calicul.

Todosie la cetate.

Sfinte Dómné și'ndurate
 Țeu, că nu îți mulțănesc
 Pentru donurile date,
 Cu ele nu mă mândresc
 În vecii vecilor amin !

Ca se veđi prea îndurate
 Că în lume cât trăii,
 Păn' ajunseiu la cetate
 Nici când nu mă căii,
 Că am față frumósă.

Acasă purtaiu în spate
 Veri chiar șesespredede,
 Când mă duseiu în cetate
 Spre a mă mai petrece,
 Și a mă chivilisa.

Dar' cât fuseiu la noi în sat
 Nimenea nu 'mi-a ȃis
 C'ași fi așa mândră la stat,
 Dar' nici n'am fost de rís
 Ca aici la mătușa.

Ce și gândești, d'abia mă scol
 Din molcăluțul pat,
 Și cu gândul încă la țol
 Mă pun la supupuțat,
 Până mă mai ia dracul.

Două ceasuri de celea lungi
 În ori-ce ȃiulică

Stau ghemuită, ca'n trei pungi
 O biată frunđuliță,
 Stau până alții mă gătesc.

Mě'ngrozesc când 'mi vine'n minte
 Cum mă ung cu fărine,
 Mă ung cum ungi niște plăcinte
 Mă frécă, vai de mine,
 D'apoi șinori și ace !

Mătușa vrea ca capul meu
 Se semene a damă,
 De aceea, mare Dȃeu !
 Îmi văpsește cu zamă
 Obrazul roș ce mi l'ai dat.

La noi âmblam cum eu știam ;
 Aci? sêracă lume !
 Trebuie se ne'mpupuțăm
 Se âmblăm ca pe strune,
 Ca păpușele'n ViŃlaim.

Strâns la corset păn' mai plesnește
 Delicatul meu fóle,
 Cu fên în dos chiar la ședut
 M'apucă mii de bóle,
 Când gândesc c'așa'i moda.

Acasă âmblam neconturbată
 Glumiam cu ori și cine,
 Aici lumea la mine caută
 Ca la o moimă împupuțată
 Ori l'altă leghiônă.

Domnii în societăți sunt
 Chiar obrasnici în glume,
 Tot durăesc ca mori de vânt
 Care mai de care-ți spune
 Că-i săgeți ca pe iepuri.

Eu nu știam cum că săgeți
 Ascund în ai mei ochi,
 C'atunci în tóte dimineți
 Descântam de deochi,
 Se nu ia pe domnii dracul.

Mai ȃic că ochii'mi sunt cealăi
 Că-i pórtă în april;
 Dar' eu nu ȃic, că nătărăi
 Și maimuțe cât un goril
 Sunt domnii din cetate!

Adesea — bate'i dómne sfinte
 Prind a'mi minți în față,
 Că fața'mi de rugi învólte,
 Că pe frunte s'ar juca crinul
 Și în ochi chiar sórele.

De curiosă mă ridic
 Se mă uit în oglindă,
 Și aflaiu — numai drept se ȃic
 Că domnii mințesc cum e data,
 Dar' minciuna îi păcat!

De tot nesuferibil sunt
 Când se arată galeși,

Atunci se fac numai ridiculi
 Prin oftări și suspine,
 Cât trebue se'i rîdi
 Ori se'i compătimesți.

Ací fac unii din iubire
 Fețe de cameleon,
 Sunt roși și alți tocmai ca mine
 Și beau și mîncă'n desperare
 Ca alții'n voiă bună.

Adesea s'apropiu de tine
 Sărind ca niște iepuri
 Apo'i apucă suspine,
 Oftări, și de-o sută de ori
 Îmi pupă dosul mânei
 Și și șterg nasul cu el.

Apoi se pun la flecării
 Tocmai ca babele,
 Vorbesc réu de celea urîte
 Se laudă, fac complimente,
 Și se pun în genunchi
 Ca pe lângă icóne.

Și la aceste păcate multe
 E vinovat al meu obraz?
 Atunci, o Dómne, fă-mě hídă
 Ori lasă domnii se orbéscă
 Că sunt nesuferibili!

Fapta muerescă.

<p> Țic bărbații'n graiul lor, Că noi nu dăm ajutor În lume decât la certyă Și la câte o ciorbă feartă ; Dar' nu'i drept, căci tot în lume Ce avù un falnic nume Numai, numai prin femei Avù 'nceput și temeii. Oare nu femeile Află ruminelele ? Dar' turnura cea pompósă Nu de mueri este scósă La iveală, și purtată În mētasă înfășurată ? Apoi modele celi multe Nu de mueri sunt făcute ? </p>	<p> La pianе cine cāntă ? Pe bărbat cine'l încāntă ? Cine pune la bărbat Córne'n frunte ca la țap ? Deci mai tacă bărbații Nu tot țică că dēnșii Singuri sunt cari fac ispravă, Și că noi facem gâlceavă ! Că facem un cont ori două Dór' permis ne-a fi și nouă, Dar' ei cât beau prin cāmēri Dar' nu le dăm împutări ! Dar' ȃeu aia nu'i femeie Care nu'și ține o cheie Se mănânce și se beie, Pe bărbat dracul se'l iee ! </p>
---	--

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da!

Mărcuțule, fêtu' meu,
Dute nițel în Cuceu
Ști' colo lângă Jibău,
În regatul lui Szabău.

Că acolo un protopop
În rachiu face potop
Și se'nchină lui Izig,
Căci e greco-catolic.

Gețe Vazul se numește
Și pe Ana proslăvește,
Cât din multa proslăvire
Eși un boboc cu fire.

De câte-ori bea rachie
Glăsue pe psaltichie:
,Trecui vaea și un părëu
La Ana sufletul meu.‘

În Jibău când dânsul mere	Pentru ale lui merite
Mai bucuros bea la bere,	Ia'l Marcule înainte,
Dar' atunci bea chiar popește	Și mi'l jôcă pe sub ciur
Până jos se tăvălește.	Se'i sară flocii din — barbă!
La pomene când se duce	Apoi jucându'l popește
Norodul își face cruce,	Te pune și iuește :
Cum ști bea, d'abia'l pun doi	„Lasă-te popo de rele
Pe carul tras de doi boi.	Că'i muri și ți-or fi grele.“
Și dealungul satului	Popo'n Beciu cât ai âmblat
Cântă a-mpëratului,	Arată ce-ai învățat,
Și strigă tot hei și hui	Că numai se'nveți a bea,
Bună palincă beui?	Puteai și acasă ședeai!
Dacă bea, face scandale,	Și iuind mi'l întôrce
Ori se duce preste vale	Pân' s'a dispensă de floce,
La Ana, ori că predică	Și tuns și ras ca napul
Despre muieri și palincă.	Dă'i una cu piciorul.
Odată s'a întêmplat	Dispensat fiind de el
Că era nici treaz nici beat,	Mergi Marcule încetinel
Și'mbla derbeder prin sat	Pân' la Gurasadului
Ca și un câne turbat.	La mutu olariului.
Cum era'n cap cu rachie	Popa Alexe Olariu
Întră în cancelarie,	Are drepturi la altariu
Și'ncepù a înjura	Mai de-o jumătate de veac,
Pe notar și legea sa.	Și totuși e mare drac.
„Românul nu'i demn notar	El are celariul plin
Numai popă ori purcar“,	De rachie și de vin,
Așa popa cuvânta	Ear' în casă ține-o fată
Și din cap tot clătina.	Cu doi coconi înzestrată.

Coconii îi dăc lui tată,
 Ear' mult grăsulia fată
 Măriuța se numește
 Și pe popă'l canonește.

Ori 'ți-a dat brăul cel roșu
 Căci imitezi pe cocoșu,
 Care sare gardurile
 La tóte găinile ?

De atâta canonire
 Popa și-a eșit din fire,
 Cât venitul dela cruci
 Tot îl dă pe buze dulci.

Dacă da, atunci pardon,
 Prea luminate cocon,
 La din contră'n barbă briciu
 Și'n fund douăzeci și cinci !

Ear' averea cea frumoasă
 Tótă o dă pe buze grosă,
 Mariuții 'i făcù casă
 Și'n testament parte grasă.

Așa popă, ori te'ndréptă
 Ori te-aruncă preste o créngă
 Cu mândra'ți ibovnicuță,
 Hop, cu Măriuță !

Jócă-mi'l deci Marcule
 La tóte tērgurile
 Câte se fac în Ardél
 Pe acest popă model.

Alte pilde, părințele,
 Nu ne'nvēta a face rele,
 Ori ne'nvēta a face bine
 Ori nu ne face rușine !

Și jucând prinde'l de barbă
 Și mi'l smulge și'l întrébă :
 Părinte sfinția ta
 Așa spune pravila ?

De aci, Marcule avam,
 Dute până colo'n Zam
 La popa Enciu Niculae,
 Care'i croit spre bătaie.

Scris este la pravilă
 Ca se ții concubină,
 Și cu ea se faci copii
 Și alt soiu de nebunii ?

El dă pildă la norod
 Făcēnd sbiciul nod de nod,
 Și'nvērtindu-mi'l prin casă
 După biata preutésă.

Ori dóră când te-ai popit
 Vlădica ți-a tēlcuit,
 Că în infern o se arđi
 De nu'i procrea bastarđi ?

Dă'i pildă spre îndreptare,
 Ori mi'l dă la óre-care
 Ciurar se'i facă din piele
 Un ciur bun și trei curele.

Pielea'i rasă și dubită
 Și binișor argăsită,
 'I-o întinde preste dobă
 Se știe toți că'i de popă.

Hei, că popi ca d-ta
 Mulți până când vom avea,
 Ni-or duce'n loc de pășune
 Tot numai la periciune.

Nor și senin.

Nor afară, nor în casă,
 Tină sub pat și sub mesă,
 Trăsnete p'ângă culină,
 Fulgere pe lângă ole
 Epidemii, mii de bóle,
 În cósta mea femenină.

Afară's grândini cu vifor
 Tóte's cuprinse de nor,
 Par'că ceriu'i revoltat;
 În casă, scumpa nevastă,

Par'că'i meliță drăcescă,
 Vai și amar de bărbat!

Dar' cerul se însenină,
 Sórele varsă lumină
 Și căldură blândă, lină;
 Ear' bărbatul dracului
 Apucă sbiciul din cuiu
 Apoi las în grija lui
 Dacă nu se'nseninéză,
 Ca afară și în casă!

Γ

Urzica Scandalografescu.

Banul în mâna ungarului e tot aceea ce e cușitul în mâna copilului. Ungurul cu banii'n mână nu face, ca alți oameni, bani, el face deficit.

De când Ungaria există, istoria acestei țeri nu cunoște un singur ministru de finanțe, care guvernând n'a făcut din visteria statului deficit. Însuși marele Kosuth făcând ca ministru de finanțe al Ungariei, fără controlă publică, bani, a făcut deficit.

Asta vine de acolo, că ungurul, de cându'i, în sudórea feței sale, n'a făcut bani. El a fost datat a cheltui în sudórea feței sale banii altora.

Nu'i popor pe fața pământului, nici n'a fost, care a pus în farbăl atâta bani pentru binele patriei, câți Ungurii. Nu'i țără pe pământ nici n'a fost, în care amploiții publici de tóte categoriile ai statului, cu atâta obráz-

nicie publică, fură lui Dumnezeu prin birturi, cafenele și casine timpul, jucând cărți pentru fericirea supușilor statului, ca'n Ungaria.

Nu'i deci nici o mirare, că și în noua eră a Ungariei, adecă dela dualism încóce, toți ministrii de finanțe ai Ungariei au guvernat cu deficit. Chiar și marele Tisza, în calitate sa de ministru al finanțelor Ungariei, a umblat mareu cu desagii cerșitorului în spate pe la porțile ovreilor milionari strigând: „Dați la orbul!“ — și când, cu picioru'n grindă pentru merite, 'și-a luat ȕiua bună dela regimul țerii, țera a ramas cu deficitul, și ovreii cu pungile pline cu vírf.

A trebuit se vie un strein, șvabul Weckerle, la regimul finanțelor Ungariei, pentru ca deficitul se dispară. Bugetul cel mai nou al Ungariei încheie c'un plus.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Plusul acesta — ce e drept — nu se deosebește întru nimica de istoricul negru de sub unghie, dar' în fine e un plus, și mai bine o urzitură de opincă'n varză decât nici un pic de carne.

Pe plusul acesta neobicinuit în bugetele statului nostru bate ȕiaristica guvernamentală toba victoriei economice în Ungaria, nu face însă batăr cu un cuvânt amintire de mulțimea tobelor, pe care executorii de dare le-au spart pe la porțile contribuabililor pentru restaurarea echilibrului în finanțele statului, și producerea neînsemnatului plus.

Plusul ministrului de finanțe Weckerle, în bugetul pentru anul viitor, nu e altceva, decât productul tragerei pelei contribuabililor din Ungaria în rate preste urechi.

Pe plusul acesta ovreul nu dă nimica, pentru că și contribuabilii din Ungaria numai o pele au. Șvabul Weckerle a fost fericitul acela, care a tras contribuabililor din Un-

garia ultima rată a pelei preste urechi, și a produs un plus în finanțele statului.

Pe acest plus toți ministrii fiitori de finanțe ai Ungariei vor putea fi mândrii, asemenea acelei familii de boer din Cuciulata, în Țera Oltului, pe vitejia strămoșilor ei. Această familie de boer adecă, păstrează și aăzi cu scumpătate ismenele, în care stremoșului ei, viteazului Borzea, pe timpul invasiunei Turcilor, 'i-a lunecat vitejia!

Un medic brav.

D-rul X e un om prea brav,	În veci nici o monetă rea;
El prescrie piluli și praf	Nu, el îi curcăză gratuit
Și câte drăcării el ști	Și totuși e om fericit
Că pe om pot a lecu),	Și e bogat de pismuit.
Dar' fiind omul și galant	Căci Dr. X, numai se vede,
El dă mereu scumpu'i talent	Scóte plata dela — eređi.
Și dela pacient nu ia	r

Stan Pășitul.

Un mocan din părțile Seliștei, prelângă o mulțime de oi, avea și o nevastă frumoasă, dar' n'avea copii. Cunoscuții lui îi băgau vina, că el șede prea mult timp pe la oi, și de aceea, n'are copii.

Într'un an mocanul s'a hotărât se nu meargă deloc la oi, și a împărțășit nevastei hotărârea sa. Audând nevasta hotărârea bărbatului 'i-a ȝis: Dute tu Nicolae hodinit

la oi, că dacă Dumnezeu vrea se ne dea copii, n'are lipsă de tine!

* * *

Un țigan mergând singur cu bâta'n mână prin o pădure mare, d'odată îi iese un urs în cale. Țiganul îndată ce a văzut ursul a stat locului. Ursul încă a stat. Țiganul se uita la urs, ursul la țigan. La care le era mai frică, nu se știe. Ursul însă flămând fiind, s'a ridicat în piciorolele cele dinapoi, și a plecat asupra țiganului. Țiganul, ca se'l sperie, a ridicat bâta, o a pus la ochiu, ca și când ar fi pușcă. În momentul acesta, se slobode pușca unui vânător, și ursul cade urlând jos, și și dă sufletul. Țiganul vădându-se scăpat, a luat'o la fugă, și numai după ce a ieșit din pădure s'a uitat cu de-amăruntul la bâta sa, și a Țis: De 20 de ani de port, și n'am știut ce putere de pușcă zace n'tine!

* * *

Cine n'a văzut cu ochii, și n'a auzit cu urechile, n'ar crede în veci, că e cu putință se se nască din opincă. Un iobagiu din comitatul Solnoc-Doboca și-a dat pe unul din feciorii sei în anul 1841 la școlă. Feciorul iobagiului a învățat bine, și a ajuns mare domn. Acest mare domn având însuși copii, pe unul l'a jertfit pentru sfânta teologie. Acum câțiva ani, feciorul marelui domn, s'a reîntors dela Roma ca doctor în sfânta teologie, sau ca un individ, care patru, cinci ani nu s'a ocupat decât cu Dumnezeu și cu Sfinții. Sosind acesta în patrie, s'a dus se cerceteze pe moșu-so, care, și aȚi trăiește încă ca econom de câmp. Moșul s'a bucurat mult, vădând pe nepotu-so om voinic și învățat. Una numai nu 'i-a plăcut moșului, fost odinióră iobagiu, de nepotu-so, că acesta îi povestea despre Dumnezeu și despre Sfinți, lucruri necunoscute, pe care el în

85 de ani, decând merge la biserică, nu le-a auđit, și nu le putea înțelege.

Era primăvéra în incolțitul ierbii, când teologul de Roma a cercetat pe moșu-so. Grădina de legumi a moșu-so era plină cu boghii de gunoiu. Vêđend teologul de Roma grămeđile de gunoiu în grădina de legumi a đis: Se nu te superi moșule, dar' voi țerenii tot sunteți proști. Cum cugeți dumniata, ca într'o grădină cu atâta gunoiu puturos se se facă legumi bune și cu gust?!

Moșul fost odiniórá iobagiu a început a ríde, apoi a respuns: Dragul moșului, eu, țéran prost cum sunt, cu gunoiu am crescut pe tată-to, și l'am făcut mare domn, nu știu însě cu ce 'și-a crescut tată-to, care e cuminte, copii, și mă tem mult se nu se aleagă gunoiu din ei!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Un bărdaș, căđend de pe coperișul unei case cu secura'n mână, a rămas mort. Ce noroc, đise un privitor, că n'a căđut în secure!

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Bine sôte, n'o se'ncepeți voi cât mai curênd a arunca în Dr. Lauran cu petrii?

Pupăză: Nu! — pentru-că noi suntem buni creștini, și ca atari ținem la scriptura, care învêță: Aruncați cu pâne, în cei-ce aruncă în voi cu petrii!

Colac: Atunci mai bine aruncați la câni pânea, cu care voiți a arunca în nimele național Dr. Lauran! — Mê! Se ști dela mine: Nu'i scriptură pe pământ nici în ceriu, care pôte se osîndească pe un român, care aruncă în Dr. Lauran cu petrii!

Pupăză: Cum nu? — Unde rămâne legea criminală!

Colac: Pe hârtie rămâne literă môtă! — En cugetă tu, ce ar face legea criminală c'un ungar, care ar sparge

cu petrii capul directorului unui seminar unguresc, pentru-că acesta oprește seminaristilor a vorbi în public ungurește, și'n seminar îi pedepsește pentru-că vorbesc ungurește?

Pupăză: Ei sôțe! — „quod licet Jovi non licet bovi,“ sau pe românește: „Lungă'i limba bouului și nu pôte vorbi!“

Colac: Bou ne bou sôțe! — En spune'mi tu, ce se va alege din biserica vóstră națională română, din diecesa Oradiei mari, dacă Dr. Lauran, ca director seminarial, dă seminaristilor vostrii porunca, ca în public se vorbească ungurește, și'n seminar îi pedepsește pentru-că vorbesc românește?

Pupăză: Sodoma și Gomora!

Colac: Ei, și voi tot vă temeți de scriptură, și nu aruncați cu petrii în cel mai mare inamic al bisericii vóstre?!

Pupăză: Pecat de petrii!

Colac: Ce spui? — Dór' petrile numai de aceea's lăsate de Dumnezeu, ca voi se vă împedecați de ele și se vă rupeți capul?

Pupăză: De, ce-o se'i faci? — Așa'i acum lumea făcută, și Dr. Lauran vrea se se facă episcop!

Colac: Dór' nu'n Gherla?

Pupăză: Dacă'r ajunge numai la Gherla, n'ăși mai dîce buche! — dar' eu trebuie se mă duc sôțe, că protopopul Agnitei, Piso, pleacă la visitațiunea tractului seu, și eu am însărcinarea dela protopopul meu al urmări, pentru-că în tóte comunele, în care și face protopopul Piso visitațiunea canonică, mulți d'ai vostrii trec la noi, și eu am porunca se'i primesc, — adio!

Colac: Ducete-ai întorcându-te sfredel ca volbura, una te rog însă: Veđi dór' poți pune mâna și pe protopopul Piso, că'ti vom fi recunoscători!

Din afuriseniile lui Radu Ciubuc.

Petrii de móră se plóuě, când îți vei duce copii în
seminarul lui Dr. Lauran din Oradea mare!

* * *

Miere se'ți plóuě'n gura căscată, și când îți va ajunge'n
gât se se prefacă'n anghină!

* * *

Țînțari se ți se facă din boi, când îi vei prinde'n jug!

* * *

Șopârlă se ți se facă'n gură tótă vorba streină, ce
ca român vei vorbi în casă și la masa ta cu ai tăi!

Scânteii și cenușă din filosofia doctorului Amnariu.

Vinul din părțile Mercurii n'ar fi rău, dar' îi lipsește prezența spirituală!

* * *

Moșiile magnaților din Transilvania atâta's de împovărate cu datorii, de pot suporta ori-ce cutremur de pământ!

* * *

Banii de hârtie sunt, fără îndoială, mai buni decât cei de argint: Un milion de bani în argint doi boi nu'l pot duce, pânăcând un milion de bani în hârtie, îl duce ș'un măgar cu ușurătate!

* * *

Dăunădi vedând un ungar desculț până'n grumați, amțis: Dómne mulțămescuți, că am vedut idea de stat maghiar în persónă!

Popa Condac cu popa Prohod.

Condac: En cugetă tu, boerul Vlad murind, a lăsat nevastei sale Zinca jumătate din averea sa, pe timpul cât va trăi ca văduvă, ear' măritându-se, 'i-a lăsat întreagă averea sa — apoi n'a fost ala prost?

Prohod: Nu ȕeu! — Cine va lua pe Zinca de nevastă, ala merită întreagă averea boerului Vlad!

Fată de măritat.

Flăcăii! Sus inimile!

D-lui S. în B.: Și oamenii grași au slăbiciuni. Cele comunicate însă nu's pentru limba clopotului. Destulă rușine, că le cunoșteți d-văstră!

D-lor, care ne-au trimis 5 cr. porto pentru calendar: Sau eu am scris prost anunțul din numărul trecut, sau d-văstră sunteți prea cuminte. Librarul Krafft încă n'a mâncat ceapa ciorii, și nu'mi dă calendarul pe barba popii Platoș. Cetiți anunțul din numărul acesta, și ne vom lumina.

D-lui V. în S.: Om cinstit ești, că'mi spui pentru ce nu poți plăti abonamentul. Pleacă cu Dumnezeu la America. Cel puțin voi avea și'n America un abonent. N'ar strica se iei și pe ceialalți restanțieri ai mei cu d-ta, dór' se îneacă pe drum în Ocean!

Mai multor corespondenți: Nu disperați, că ăstan nu v'am putut servi. Până la a doua venire, și până-când ministrul de finanțe al Ungariei va mai arăta un plus în buget, mai e încă timp!

Calendarul Calicului pe anul 1891

cu multe ilustrațiuni, întocmit pentru trebuințele tuturor Românilor din lume, a ieșit de sub tipar, și costă 36 cr. sau 1 franc. Librarilor și tuturor, celor ce comandază cel puțin 10 exemplare, li se dă, în Austro-Ungaria, un rabat de 10 cruceri, în România, un rabat de 40 de bani după fie-care exemplar.

Comandele, numai în bani gata, se fac la librăria W. Krafft în Sibiiu.

Pentru abonenții noștri efeptuim și noi espedarea calendarului, dacă ni se trimit 5 cr. porto.

Calendarul Calicului e cel mai bogat, cel mai lățit, și garantează o lectură plăcută pentru totă viața.

BCU Cluj / [Central University Library Cluj](#)

Zaplăti.

Numerii Calicului începând dela 1 Octombre se vor espeda restanțierilor numai după plățirea abonamentului restant.

Administrațiunea Calicului.